

i Weimarforfatningen, der banede vejen for det rædselsregime, vi så fra 1933 til 1945.

Må jeg så til hr. Villy Søvnald sige om proportionsforvrængning og parallelitet, at det har hr. Villy Søvnald misforstået. Det var overhovedet ikke det, jeg talte om. Det var ikke en sammenligning mellem hr. Hitler og hr. Saddam Hussein, men det var et spørgsmål om, at der sad en diktator i Centraleuropa, som de øvrige diktatorer i verden kunne se gøre, hvad han ville, uden at Vestens pæne demokratiske ord blev fulgt op af handling.

Nu har den demokratiske verden i april måned 1991 i 687-resolutionen givet Saddam Hussein nogle klare budskaber og stillet nogle klare krav. Det har han siddet overhørig, og på det grundlag vil der naturligvis være folk, der vil drage lære af, hvis Vesten ikke igen griber til handling.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er jo en interessant historisk debat.

Hvis man nu går ned og laver denne krig sammen med USA, kaster bomber i hovedet på dem, forøger fattigdommen, rammer civile, skaber endnu større nød, ikke får ram på de kemiske og bakteriologiske våben, som det hele ellers officielt går ud på at man skal få ram på, så sikrer man Saddam Hussein endnu en årrække som diktator. Og hvorfor gør man det? Det gør man, fordi det af den almindelige irakiske befolkning vil blive opfattet som Vestens angreb på en arabisk nation, og i øvrigt vil store dele af den øvrige arabiske verden formentlig bakke op bag den opfattelse. Det er der meget, der tyder på.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Jens Jørgensen: Hvad er det, De Konservative forestiller sig, der kan være nytten ved denne krig? Jeg vil godt stille det spørgsmål, som i sin tid Viggo Hørup stillede i denne Folketingssal – nej, for at være historisk korrekt var det nu, før den blev bygget – men i dette Folketing: Hvad skal det nytte?

Det var et rigtigt og fornuftigt spørgsmål, som man altid må stille, især hvis man forestiller sig, man vil i krig. Hvad skal det nytte?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg savnede et svar på mit spørgsmål om, hvad man egentlig regner med at opnå med en militæraktion. Før diskuterede vi muligheden for at fjerne de kemiske våben, men vi har konstate-

ret, at kemiske våben kan enhver diktator så nemt som ingenting producere.

Så er der spørgsmålet om fjernelse af Saddam Hussein. Hr. Keld Albrechtsen har jo lige spurgt, om man kan regne med, at man med et militært angreb fjerner Saddam Hussein. Nej, det kan man heller ikke. Derfor vil jeg spørge hr. Jens Jørgensen, om vi ikke kunne få et bare nogenlunde klart og præcist svar fra Det Konservative Folkeparti på, hvad man regner med at kunne opnå ved en militær aktion mod Irak.

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Jeg takker for spørgsmålene, men skal gøre opmærksom på, at når den røde lampe lyser, er det normal kutyme, at så sætter man sig ned, og det var to vigtige spørgsmål, jeg nåede sidste gang.

Nu kan jeg så denne her gang slå spørgsmålene fra hr. Keld Albrechtsen og hr. Frank Aaen sammen, for det, der går igen i begge de herrers spørgsmål er, hvad det skal nytte, for nu at bruge Hørupcitaten.

Der har jeg den grundlæggende opfattelse, at når der bliver lavet en resolution i 1991, som Saddam Hussein ikke overholder, skal der forhandles, og der er blevet forhandlet. På et eller andet tidspunkt når man en grænse, hvor demokratierne er til grin, og når der derfor, som regeringen har gjort opmærksom på, er et folkeretligt grundlag for at sige ja til den amerikanske anmodning om, at Danmark bidrager på den måde, der er beskrevet, synes jeg, man på sigt gør demokratierne en bjørnetjeneste ved i virkeligheden at give det signal, som jeg kan forstå hr. Keld Albrechtsen og hr. Frank Aaen er på vej til, nemlig at vi ikke skal gøre noget. Så kan alle diktatorer i verden grine.

Må jeg så sige med hensyn til spørgsmålet om økonomien, som hr. Keld Albrechtsen var inde på, at hvis vi giver det signal, at den demokratiske verden ikke tolererer det, er der efter min bedste overbevisning omsider skabt et grundlag for, at der også sker en mere demokratisk udvikling og dermed også en bedre økonomisk udvikling.

Det bliver vi aldrig enige om, kan jeg høre på de herrer. Vi kan diskutere herfra og til juleaften, og vi må så bare konstatere og anerkende, at der er politisk uenighed, men det er ikke ensbetydende med, at vi skal acceptere hinandens holdning.